

ונסיים בתפילה ובבקשה שנזכה כולנו יחד עם כל בית ישראל להיכתב בספרן של צדיקים גמורים, לאלתר לחיים טובים ארוכים ולשלום, אכ"ר.

מעדני יו"ט

לקט משוכב ונבחר עפ"י דברי רבינו על סדר הפרשיות התורה
לראש השנה:

יישוב קושיית הב"י מדוע ערב ר"ה לא הוי כיו"ב

במד"ר (אמור) ולקחתם לכם ביום הראשון וכי ראשון הוא והלא ט"ו הוא אלא ראשון לחשבון עונות, משל למדינה שחייבת מס למלך כו'. כך המלך זה הקב"ה, בני המדינה אלו ישראל שמסגלים עונות כל השנה. **ערב ר"ה** - הגדולים מתעניין ומוותר להם שליש מעונותיהם. **ומר"ה ועד יום הכיפורים** - בינונים מתעניין והקב"ה מוותר להן ב' שליש מעונותיהן. **וביום הכיפורים** - כולן מתעניין ומוותר להם הכל במצות יום הכיפורים, ואח"כ עוסקים במצות לולב ואתרוג ואין ועשין עונות, לכך קורא יו"ט הראשון ראשון לחשבון עונות.

והקשה **הבית יוסף** א"כ ערב ראש השנה חשוב כמו יוה"כ פ' חשוב כעשרת ימי תשובה. ותירץ דצ"ל דשליש הראשון קל להתכפר ושליש שני קשה יותר, ושליש אחרון קשה מכולם. ואולי י"ל, הפירוש על פי דברי **התניו"ט** בסוף יומא על אמרם ז"ל אשריכם ישראל לפני מי אתם מיטהרין ומי מטהר אתכם אביכם שבשמים, לפי שהדרך הישרה שיבור לו האדם הוא שיקדש ויטהר את עצמו באתערותא דלתתא בבחינת לפני מי אתם מיטהרין, ולפי שיצר לב האדם רע עליו ולא יוכל לכופו לעוררו בתשובה, והוא רחום יכפר עון יעוררהו ויתמכהו בימין צדקו ומקרבו אליו בחינת ומי מטהר אתכם אביכם שבשמים, בחינת וזרקתי עליכם מים טהורים.

וזהו הפירוש בער"ה הגדולים מתעניין ר"ל בחינת "לפני מי אתם מיטהרין", וביום כיפור אף מי שלא זכה לאתערותא דלתתא עכ"ז ע"י קדושת היום השי"ת בימין צדקו קרבהו לתשובה בחינת "ומי מטהר אתכם אביכם שבשמים" - עיצומו של יום מכפר ומקרב אף אנשים פשוטים שלא זכו לתשובה מהתעוררות עצמם ע"ע, וממילא קדושת יום הכפורים גדול למעלה מער"ה שנתקרב אף אותן שנותרו שלא זכו לתשובה עד היום, ומהתעוררות קדושת היום זוכים גם הם לתשובה ויום הזה מכפר ומטהר מכל חטאתיכם, וכהמשל במדרש.

תפארת שמואל - לר"ה

יום הכיפורים:

מדוע לא התקינו מים פושרים לכהן גדול ביום הכיפורים?

פתנת בד קדש ולבש ומכנסי בד יהיו על פשרו וגו' וירחיץ במים את פשרו ולבשם (פר' אחרי טז, ד). רש"י מביא מגמ' יומא (ל) דמצות היום טעון טבילה בכל חליפותיו וכו'. ושם (לא): משמע דהמים היו קרים דאיתא שם אם היה כהן גדול זקן או איסטניס מחמין לו חמין, ומטילין לתוך הצונן, ע"כ. חזינן דבסתמא היו צוננים, וטעמא בעי אמאי לא עשו איזה תיקון שיהיו פושרים.

ויש ליישב על פי מה שיש להקדים מה שפירש התניו"ט באבות (פ"ה מ"ה) על המשנה שחושב עשרה הנסים שנעשו בביהמ"ק, שלא אירע קרי לכהן גדול ביום כפור, וכתב על זה, יש מי שהקשה ולמה יארע לו קרי אחר שהיו מפרשין אותו כל שבעת ימים והוא בטרהר כל היום ההוא, ותירץ, כי היצר טוב ויצה"ר מתקוטטים זה עם זה כשני אויבים, וכשאחד מהם קרוב להיות מנוצח, מתחזק על עמדו בראותו כי כלתה אליו הרעה וכו' ולזה היה קרוב מאד הכהן גדול להיות בעל קרי, עיי"ש. ועיין יומא (פ"א מ"ד).

חזינן דהכהן גדול היה צריך סייעתא דשמיא רבה שלא ליפול ברשת היצר, ולפי זה מיושב, דאיתא בספר חסידים (אות תתקנ"צ) מעשה שבאו בחורים מארץ מרחקים לפני רב אחד, נתן להם חדרים וקבע להם כלי מלא מים אצל מוטות של כל אחד מהם, אמרו מה טיבן של מים הללו, אמר להם אם אתם חולמים, כשתגבר יצרכם

עליכם הרי תרדו לתוכם, כי אין דבר שמבטל יצר כמו מים קרים תשהו עד שיכבה יצרכם ויכבה, הרי מטתכם טהורה וכו' (ועיין בהקדמת זוה"ק בראשית י).

ולפ"ד י"ל דהטעם שלא עשו המים פושרין, היה כדי שהמים קרים יבטלו היצה"ר ולא יפול הכה"ג ברשתו ביום הקדוש.

ועוד יש להוסיף על פי מה דאיתמר משמיה דהרה"ק רבי הערשיל מזידיטשוב זצוק"ל דתיבת מים קרים גימט' מת, דכל מי שטובל במים קרים, הצער עולה לו כאלו מת. וזו היתה כוונת הכה"ג בשעת הטבילה לכפר על עצמו וכן לקבל על עצמו המסירות נפש בעבור כלל ישראל שיתכפר להם.

(ים שמחה - פרשת אחרי)

חג הסוכות:

מצוות סוכה והזכות להיקרא 'בנים למקום'

והשענו תחת העץ (בראשית יח, ד). במדרש (ב"ר מח, י), אתה אמרת והשענו תחת העץ חיך שאני פורע לבניך, שנאמר (ויקרא כג, מ) בִּסְכַּת תִּשְׁבּוּ שְׁבַעַת יָמִים, ע"כ.

ונראה לפרש, דהנה בספ"ק בני יששכר (תשרי מאמר י אות יד) הביא הטעם שלמה הכתוב לעשות סוכה זכר לעניי הכבוד, הלא שלשה מתנות טובות נתן הקב"ה לישראל במדבר, מן, ובאר, וענני הכבוד (תענית ט), ולמה לא צוה לעשות זכר למן ולבאר.

ופירש, על פי מה שכתב **התוס' וי"ט** במסכת ברכות (פ"ו מ"ג ד"ה מברך), למה בברכת התורה אומרים ברכו את ה' המבורך בשם הוי"ה, ובברכת המזון אומרים נברך אלקינו. והוא מפני שמזונות ופרנסה הדין והמשפט נותן לזון את בריותיו אשר ברא, דמאן דיהיב חיי יחיב מזונא (עפ"י תענית ח:), על כן מברכין בשם אלקים, שהוא שם הדין ומשפט. מה שאין כן נתינת התורה, אין שום דין ומשפט שכלי מחייב להודיע לבריותיו מסטירין דיליה, אלא הוא חסד מצדו הגדול מגלה זאת לבני ישראל, ע"כ.

ולפי זה ניחא שפיר, דהמן והבאר הלא המה לחם ומים שהם הכרחיים לחיי האדם, ולא היה בזה כל כך מוספת טובה. אבל מה שהקפס השי"ת בעניי הכבוד, איזה יתירה נודעת להם בתוספות טובה זו, ולזה ציונו השי"ת במצותיו לעשות זכר רק למתנה זו, עכ"ל.

ולפי זה מצות סוכה שהיא זכר לעניי כבוד, מורה שהשי"ת עושה חסדים עם ישראל. והטעם שאנו זוכים לחסדי ה', הוא מפני שאנחנו בנים למקום, והוא יתברך חפץ בטובת בניו ויש לו תענוג להשפיע להם רחמים וחסדים, כידוע מספ"ק ייטב לב (פר' נח ע"ה) והיה ברכה ד"ה או יאמר; וד"ה במקרא). ומה שאנו קרויים בנים למקום, הוא מכוחו של אברהם אבינו ע"ה שפירסם אמונת השי"ת, והוריש לנו מדה זו בירושה להתחזק באמונה שלימה בו יתברך שמו. ועל ידי האמונה באלהותו יתברך אנחנו קרויים בנים למקום, וכמו שביאר בספ"ק נועם מגדים (פר' במדבר ד"ה ואמר עוד לחדש הטוב) דהפרש בין אב לאדון הוא, כי אב בודאי הוא יחידי ולא יצויר שני אבות לאחד, אבל באדון יצויר שיש עבד על שני אדונים ועובד לשניהם, ולכן אנחנו המאמינים באחדות האמיתי יתואר אלהינו בוראינו בשם אב היחידי, ולזה אנחנו נקראים בנים, עכ"ל.

וזהו גם כן הטעם שציונו השי"ת מצות סוכה לאחר יום הכפורים, כי ביום הכפורים עשיו תשובה ונמחלו העונות, ואנחנו בבחינת עושין רצונו של מקום לקראו בנים למקום. ולכן זוכים לקיים מצות סוכה, שזה מורה גם כן שאנו בנים למקום.

ועל פי זה יבואר שפיר המדרש, דבזכות שאמר אברהם והשענו תחת העץ, שזה לימד את הברואים להאמין באמונה שלימה שהכל הוא תחת השגחתו יתברך. והוריש לנו אמונה זו, להאמין באמונת השי"ת ולקיים מצותיו, ועל ידי זה אנחנו קרויים בנים למקום. על כן זכו 'בניו' למצות סוכה, שלאחר יום הכפורים כשבני ישראל הם בבחינת בנים, זכו למצות סוכה בבחינת בנים למקום.

(ויחי יוסף להגה"צ מפאפא זצ"ל - לסוכות עמ' רצג)

ששון יום טוב

מטעמת מהביאור הנפלא "ששון יו"ט" שבהוצאתנו - המבאר דברי התו"ט

לבקשת רבים מקוראי הגליון, מביאים אנו טעימה מהפירוש הנפלא "ששון יום טוב" המבאר את דברי רבינו התוס' יו"ט - בשילוב תיבות הביאור בתוך דבריו.

בחרנו להגיש בפני הקוראים פירוש על דברי רבינו במסכת סוכה (פרק ג' משנה א) - הקשורים לענייני דיומא - חג הסוכות הבעל"ט.

יש לציין שמפאת קוצר היריעה הבאנו רק את הפירוש המשולב בתוך התיבות, ורק מקצת מתוך ההערות המחכימות המעטרות את הפירוש, ויותר ממה שכתוב כאן מבואר ומפורט בספר עצמו, ישמע חכם ויוסף לקח - ללמוד בספר עצמו - בבחינת אותיות מחכימות, וימצא נופת צופים וכל טעם.

ההוכחות ש'לולב' של תורה, הכוונה ל'לולב' שלנו

שינוי במשנה מסכת סוכה (פרק ג' משנה א): לולב הגזול והיבש פסול של אשירה ושל עיר הנדחת פסול נקטם ראשו ונפרצו עליו פסול נפרדו עליו כשר רבי יהודה אומר יאגדנו מלמעלה ציני הר הברזל כשירות לולב שיש בו שלשה טפחים כדי לנענע בו כשר.

לולב. הוא כפת תמרים האמורות בתורה (ויקרא כ"ג, מ') והן חריות של דקל [כדתן בפרק דלקמן משנה ו'] כשיצמחו קודם שיתפרדו העלין שלהן לכאן ולכאן, אלא כשיהיה כמו שרביט (מקל). [כן לשון הרמב"ם בריש הל' לולב], דאי לאחר שיתפרדו העלין ונתקשו פסול, דדרשינן (לקמן לב.) כפת תמרים דבעינן כפות, שיכול לכפות העלין אצל אביהן [בלולב יש שני חלקים, השדרה, והעלים. השדרה היא עץ האמצעי של הלולב, וממנו מסתעפים ויוצאים העלים מכאן

ומכאן, כשדרה של בהמה שהצלעות והחוליות מחוברין בה מכאן ומכאן ואמצעה חלק ועולה כמקל (רש"י לקמן לב. ד"ה מלפניו). והשדרה קרוי אביהן], וכאשר נתפרדו ונתקשו אינן מתמעכין ונכפתין אצל אביהן.

וממשמע שנאמר כפת שומע אני שיהא פרוד מתחלה ואתה כופתו, הלכך המצוה בחריות (שמתחילה הם פרודים) ולא בעיקר הדקל שהוא חלק ואין ענף יוצא ממנו לכאן ולכאן. וקודם שנקרא לולב בעוד עדיין בן שנה או שתי שנים שלא נתעבה עצו ואתה יכול לכפות ענפיו על ידי אגוד ולקפן למעלה לאוגדן עם אביהן (רש"י שם ד"ה ואימא כופרא) שאז נקרא כופרא, ליכא למימר דהיינו כפות תמרים דקרא, דהא דרכה דרכי נועם וכל נתיבותיה שלום כתיב (משלי ג', י"ז), ואלו עשויין כקוצים ויוצאין בהן עוקצים הרבה ומסרטין את הידים.

וליכא למימר נמי דכפת תמרים היינו המכבדות (האשכולות) שבהם תלויות התמרים שהם עצמם קרי כפת תמרים, דההוא כף מקרי ולא כפת. וכי תימא תרתי ליבעי שיטלו שני אשכולות של תמרים האגודים ביחד, א"כ הל"ל כפות (מלא עם וא"ו), ומדכתיב כפת (חסר בלא וא"ו) חדא משמע. ועל שם הכפיפה מקרי כפת כדאמרן בגמרא דף ל"ב. וכתבו התוס' (שם ד"ה כפת כתיב) בהאי כולי עלמא מודו דיש אם למסורת וצריך טעמא ע"כ. ועיין מ"ש במשנה ב' דפרק קמא (ד"ה והתחתונה פסולה) בשם התוספות.

והא דהקדים התנא לפרש דיני הלולב (קודם שאר המינים), לפי שהלולב נאגד עם ההדס והערבה כמ"ש במשנה ח', הלכך (כיון שהוא אגד ג' מינים) מפרש להו ברישא וכסדרן בכתוב כפת תמרים וענף עץ עבות וערבי נחל, והדר מפרש לאתרוג (שאינו אלא מין אחד), אף על גב דבבבא פרי עץ הדר ברישא כתיב.

ועוד דהא מברכים אלולב הואיל ובמינו גבוה מכולן כדאיתא בגמרא (דף ל"ז ע"ב), והלכך נמי אקדים פירושה, ומדאחיל בלולב הדר מפרש לה להדס וערבה כסדרן המפורשים אחריו בכתוב (ולא חזר לפרש אתרוג דכתיב ברישא דקרא). א"נ משום דהדס וערבה אגדי עמיה (ונחחד חשיבי) הקדים לפרשם מיד אחר דיני הלולב, אפי"ר דבבבא אתרוג כתיב ברישא:

בס"ד

קריאה לשותפות במפעל קודש

לאפי קוראנו היקרים, ב"ה למעלה מעשור זוכים אנו להוציא לאור את הגליון החשוב 'מעדני מלך', המאיר מזיו תורתו של רבינו בעל התוספות יום טוב זיע"א. אנו פונים אליכם בקריאה נרגשת להירתם ולסייע בידי עמלי התורה.

עלון זה אינו רק בבחינת לימוד תורה גרידא, אלא הוא מהווה כלי לחיזוק שני עניינים חשובים ביותר:

- הפצת תורת העמוקה והרחבה של רבינו התו"ט בכל תפוצות ישראל.
- חיזוק עמוד התפילה ועניין השתיקה המוחלטת בעת התפילה וקריאת התורה, כפי שהתוס' יום טוב הקפיד עליה בדקדוק נמרץ.

הצטרפו נא אלינו להיות שותפים במפעל תורני זה! ובזכות תרומתכם הקדושה, תזכו שתעמוד לכם זכותו הגדולה של בעל ההילולא רבינו התוספות יום טוב זיע"א, שיום פטירתו חל בו באלול, לברכה וישועה בכל ענייניכם.

למעוניינים, ניתן להקדיש עליו נשמה, זיווג הגון, רפואה שלימה או כל ישועה אחרת, בסכום של \$50 ומעלה, והדבר יצוין על גבי העלון הקדוש.

נא לפנות machontosfosyomtov@gmail.com

בהוקרה ובברכה

מכון תוס' יו"ט המבואר

סיפורים נפלאים ישועות ונחמות בזכות הזהירות מלשוח בשעת התפילה כתקנת רבינו התוס' יו"ט

וַיְדַרְבֵּם בְּדֶרֶךְ יִשְׂרָאֵל לָלֶכֶת אֶל עִיר מוֹשֶׁב:

הישועה הפלאית ביער

להלן עובדא פלאית ומעוררת שאירעה לאחרונה במוסד חשוב בבורו פארק, כפי שנמסרה על ידי מרביץ תורה חשוב במוסד, עמו שוחחנו אישית ושמענו מפיו את גופי הדברים, כדלהלן:

עוסק אנוכי במלאכת הקודש במוסדות סאטמאר בבורו פארק. בימות הקיץ שהינו במחנה (קעמפ) של המוסדות ב'סוואן לייק', ניו יורק. היה זה בשלהי ימי הקיץ, ביום חמישי פרשת כי תצא. לכבוד סיום הזמן יצאנו לסדר מיוחד: חזרת "תרי"ג מצוות" על הר, ביער הסמוך למחנה! כיוון שהתלמידים שקדו על תלמודם בשינון תרי"ג המצוות, המגמה הייתה לחזור עליהן כעת, באוויר הצח, לאחר יציאה לחיק הטבע.

הוסכם לחזור על חמישים מצוות בעל פה תוך כדי הליכה, וכך נטייל ונלמד בצוותא - שהרי אין "ובלכתך בדרך" נאה מזה. צירפתי אליי כיתה מקבילה, למען ילמדו תלמידינו יחד עם חבריהם, וכך תהא החזרה בבחינת "ללמוד וללמד לשמור ולעשות", בצורה המהודרת ביותר. סדר נפלא, הכל נהנו ממנו וציפו לו בכליון עיניים.

היום הגיע, והכל התנהל למישרין. העפלנו יחדיו במעלה ההר, צעדנו בדרך, והיה נעים עד מאוד עת הגענו לפסגת ההר. שהינו שם קמעה, השמעתי דברי התעוררות, שוררנו יחדיו כמה ניגונים, והתוכנית הייתה שבסביבות השעה שלוש עלינו לשוב למנוחה.

לאחר השעות הנפלאות ששהינו בצוותא, סביב השעה אחת התחלנו לעשות את דרכנו חזרה. כעת צעדנו בכיוון ההפוך: במועד ההר. אי שם באמצע הדרך, נתקלתי מבלי משים בקן דבורים! קן יכול להיות שקט עד מאוד, עד כדי שאין איש יודע על קיומו. אך ברגע שנוקשים עליו קלות, מתחוללת מהומה.

ברגע שלדאבון לב נכנסתי לתוכו, השתוללו הדבורים בצורה מסוכנת... הן החלו לעקוץ ולהתנפל, ממש להחריד. הבחורים נתקפו חרדה, ספגנו עקיצות, ולא ידענו מה ילד יום. ואז אירע הדבר המבהיל - הציבור נס על נפשו! נוצרה בהלה ואנדרלמוסיה. וכך החלנו לצעוד בדרך שונה מזו שבאנו בה.

המשכנו לרדת, הלכנו ולהכנו. אולם לאחר כחצי שעה של הליכה רצופה, עמדנו על גודל הצרה: הדרך שבה אנו צועדים אינה מובילה לשום מקום! בידיש אומרים: "מיר בלאנדזשען!" (תעינו בדרך).

פשיטא שראשית לכל עצרנו, והתחלנו להזעיק עזרה. תחילה הורו לנו בטלפון - ללכת הנה והנה. ניסינו לתת ציוני דרך, לתאר היטב באיזה הר אנו עומדים, כמה אנו רחוקים מן הפסגה וכו', אך ראינו שאין אנו מגיעים לשום מקום. בינתיים, קדרו השמיים בעבים, והחל לרדת גשם! הציבור נרטב עד לשד עצמותיו, היינו באפיסת כוחות והמתח גאה.

עד עתה היה זה עדיין בבחינת חוויה... בחורים... תועים ביער... אולם משראינו שאין לזה סוף, ואנו רטובים וסחוסים, חלק מן הבחורים החלו להתפס לבהלה. וכמובן שאני, כמגיד שיעור הנושא באחריות, כבר לא יכולתי לשקוט על שמריי בראותי שהבחורים נכנסים לחרדה.

בינתיים הקור גבר עד מאוד. עמדנו כבר כמעט שעה שלמה תחת מטר השמיים. נראה שלאחד הבחורים הדבר הזיק ביותר,

והוא החל לחוש ברע. הוא רעד וקרס מן הקור, עד שפשוט אי אפשר היה להמשיך לצעוד עמו! הזעקנו את מתנדבי "הצלה", את ארגון 'חברים', ואת הנהלת המחנה. בחור במצב כזה, אין זה צחוק. מי יערוב ויקח על עצמו את האחריות?

מתנדבי "הצלה" המסורים ניסו להתחקות אחר עקבותינו - אך אף הם לא הצליחו לשער כיצד להגיע אלינו. הם ניסו לשגר מתנדבים מצידו האחד של ההר, וקבוצת חברים נוספת מצידו השני - אך העלו חרס בידם. בינתיים הקור מקפיא עצמות, הגשם אינו פוסק, והבחורים בחרדה. חולפת עוד שעה, וכמעשה שרשרת, בחורים נוספים החלו להתאונן שרע להם. אחד הבחורים החל לזעוק שקצרה נשימתו. אני יודע אם אמת היה הדבר או שמא פרי דמיון מחמת הפחד, אך הלכה למעשה הוא חש באמת שאין בכוחו לשרוד זאת!

סוף דבר: היינו ארבעים ושבע נפשות; איש איש אובד עצות; שני בחורים במצב חמור, אחד רועד ונראה כקורס, והשני מתקשה בנשימתו, ואין לנו צל של מושג היכן בעולם אנו עומדים! השעה מתאחרת, החמה נוטה לערוב, וגיוואלד, ריבונו של עולם, מה עושים כאן?!

משעמדנו על כך שכל ההשתדלויות בדרך הטבע אין בהן ממש, התחלנו להתבונן: הבה נתפלל! הבה נעשה מעשים טובים! הבה נקבל על עצמנו קבלה טובה כלשהי! הבחורים החלו לומר פרקי תהילים בצוותא, והתחננו לפני בורא עולם שיחיש ישועה. ואז נענה בחור אחד, תלמיד הישיבה: "אולי נקבל על עצמנו, כולנו כאחד, קבלה שלא לדבר בשעת התפילה?!"

זה אומר בכה וזה אומר בכה, היו היסוסים, אך ככל שנקפו השעות והמצב הלך והחמיר, קמו וקיבלו עליהם - הוחלט שאכן כן נעשה. נעשה ונשמע, הבה נקבל עלינו יחדיו! כמה בחורים נטלו זאת על עצמם. הם אספו את הקולות, מן הקצה אל הקצה. ביקשו שכל אחד יקבל על עצמו שברצף של ארבעים יום אין שחים בתפילה!

בראותי כיצד הבחורים לוקחים זאת בחרדת קודש וברצינות כה רבה, הכרזתי שזהו בוודאי דבר עצום, ושהקב"ה יושיע - הוא בוודאי יעזור בעזרת השם - וכאשר הכל יעבור בשלום ללא פגע, אפרסם זאת ברבים בגיליון "נקדישך", למען יראו כלל ישראל ויתבוננו בחסדי השם.

אך סיیمתי לדבר, והבחורים קיבלו על עצמם בתמימות וברצינות כזו - נשמעה זעקה! אחד מאנשי כוחות ההצלה שמע את קולנו!!! הוא החל לצעוק, ואנו זעקנו לעומתו! זמן קצר לאחר מכן, ממש דקות ספורות, מצא אותנו המתנדב הראשון!!!

מיד בהגיעו אלינו, דיווח במכשיר הקשר את המיקום המדויק, וחיש מהר החלו לנהור חברים נוספים, ובהם אנשי הצלה מיומנים שהגישו עזרה ראשונה לבחורים שנזקקו לכך! מכאן ואילך, ברוך השם, חולצנו מכל המיצר הזה! המתנדבים ליוו אותנו למטה, חזרה למחנה שלנו, שם קיבלו את פנינו שאר תלמידי המחנה בשמחה ובשירה, כשכולם נושמים לרווחה על כך שבחסדי שמיים יצאנו אך ורק עם פחד, וכולם שבו בריאים ושלמים!

הודו לה' כי טוב כי לעולם חסדו! היה זה נס גלוי ממש. נדדנו שעות ארוכות, בתנאים קשים. אולם ברגע שסיימו לקבל את הקבלה, ברוך השם נשמע קולנו, ויצאנו לאורה ברוך השם, רעננים ובריאים! והבחורים מציניים שממש תיכף ומיד לאחר שקיבלנו זאת על עצמנו, ההוא שמע אותנו וקלט היכן אנו נמצאים ומצא אותנו.

כן, כן! כשקיימנו את ה"וַיִּשְׁמְחוּ כִּי יִשְׁתַּקּוּ" התקיים בנו "וַיִּנְחַם אֶל מִחוּץ חֶפְצָם"!

(מתורגם מאידיש מתוך גל' נקדישך)

לעל"נ מוה"ר גבריא' ב"ר פנחס ע"ה מאנדעל - נפט' ז"ך אלול

נתנדב ע"י בנו ידידנו מו"ה ארי' הי"ד

ובזכות הפצת תורת רבינו יזכה ביחד עם כל משפחתו הכבודה להתברך במוה"ט שנה טובה